

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Monika Zawadzka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie **A. S.**

skazanego z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 września 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt VIII Ka 1014/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt III K 1368/18,

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku - w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II oraz orzeczonego przepadku korzyści majątkowej w kwocie 199207 złotych w pkt III. 2 - i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. postępowanie karne w tym zakresie umarza, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

- 2. oddala kasację w pozostałej części jako oczywiście bezzasadną;**
- 3. zarządza zwrot opłaty od kasacji;**
- 4. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

Tomasz Artymiuk Piotr Mirek Kazimierz Klugiewicz

[PGW]

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 25 października 2011 roku do dnia 26 kwietnia 2012 roku w B. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, podając nieprawdziwe, niezgodne ze stanem rzeczywistym dane w składanych organowi podatkowemu - Naczelnikowi [...] Urzędu Skarbowego w B. deklaracjach: VAT-7K za III i IV kwartał 2011 roku oraz VAT-7D za I kwartał 2012 roku, wprowadził ten organ podatkowy w błąd narażając go na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w związku z działalnością w zakresie nabywania i sprzedaży platyny prowadzoną przez M. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w B. , której był ustanowionym pełnomocnikiem, w wyniku czego spowodował uszczuplenia w podatku od towarów i usług na szkodę Skarbu Państwa w następującej wysokości: 168.325 złotych za III kwartał 2011 roku, 1.145.155 złotych za IV kwartał 2011 roku oraz 2.719.184 złotych za I kwartał 2012 roku, stanowiące łącznie sumę 4.032.664 złotych, to jest należności publicznoprawnych dużej wartości,

tj. o czyn z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

II. w dniu 25 lipca 2012 roku w B. , podając nieprawdziwe, niezgodne ze stanem rzeczywistym dane w złożonej organowi podatkowemu - Naczelnikowi [...] Urzędu Skarbowego w B. deklaracji VAT-7K za II kwartał 2012 roku, wprowadził ten organ podatkowy w błąd narażając go na nienależny zwrot podatku naliczonego w

rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w związku z działalnością w zakresie nabywania i sprzedaży platyny prowadzoną przez O. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. , której był ustanowionym pełnomocnikiem, w wyniku czego spowodował uszczuplenie w podatku od towarów i usług na szkodę Skarbu Państwa w wysokości 199.207 złotych, to jest należności publicznoprawnej małej wartości,

tj. o czyn z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt III K 1368/18:

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu I przyjmując dodatkowo, że posłużył się nierzetelnymi fakturami oraz kwalifikując go z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to skazał oskarżonego na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s., zaś na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;
2. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu II, przyjmując dodatkowo, że posłużył się nierzetelnymi fakturami oraz kwalifikując go z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., skazał oskarżonego na podstawie art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s., zaś na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważoną kwocie 100 złotych;
3. na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowych w wysokości:
 1. 4.032.664 złotych – w ramach czynu z punktu I,
 2. 199.207 złotych – w ramach czynu z punktu II

Od tego wyroku apelację wnieśli obrońcy oskarżonego oraz sam oskarżony.

Obrońca, adw. M. W. – podnosząc zarzuty: obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 6 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 367 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), obrazy przepisów prawa materialnego (art. 33 § 1 k.k.s.), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść orzeczenia, rażącej niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z pkt I i II sentencji wyroku – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt I i II sentencji wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn z pkt I sentencji wyroku kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres trzech lat, zaś za czyn z pkt II sentencji wyroku - kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 100 złotych, zaś w zakresie pkt III sentencji wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o przepadku korzyści majątkowych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców – adw. M. M. – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia (art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania bądź zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt I wyroku kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres trzech lat, zaś za czyn z pkt II wyroku – kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych każda.

Oskarżony w osobistej apelacji, podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 56 § 1 oraz art. 56 § 2 k.k.s.) oraz naruszenia przepisów

postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 6 k.p.k. w zw. z 72 § 3 k.p.k. w zw. z 72 § 1 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a także art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 132 § 1 i 4 k.p.k.; art. 17 k.p.k. § 1 pkt. 2 i 4 w zw. z art. 56 § 1 oraz art. 56 § 2 k.k.s.; art. 4 k.p.k... art. 7 k.p.k.. w zw. z art. 179 § 1 k.p.k.; art. 424 k.p.k.) – wniosk o uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt VIII Ka 1014/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. I części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności obniżył do 2 lat. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniosk obrońca skazanego, który sformułował następujące zarzuty obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

1) art. 6 k.p.k. w zw. z w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r. w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w z w. z:

- a) art. 72 § 3 k.p.k. w zw. z 72 § 1 k.p.k.,
- b) art. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k., w zw., z art. 175 § 2 k.p.k.,
- c) art. 132 k.p.k.,
- d) art. 399 k.p.k. w z w, z art. 16 § 2 k.p.k.,

polegającej na ograniczeniu zagwarantowanego mu przepisami prawa do obrony;

2) art. 17 § 6 k.p.k., w zw. z art. 101 § 1 kk i art. 44 § 1, 2 k.k.s.; art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., ordynacja podatkowa (Dz. U. 2023.2383 t.j.) (w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów z pkt I i II) oraz art. 17 § 6 k.p.k., w zw. z art. 101 § 1 kk i art. 44 § 1, 2 k.k.s., art. 44 § 5 k.k.s., art. 15 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2023.0.1327 t.j.) (w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów z pkt II), polegającej na uwzględnieniu w wyroku

czynów, w odniesieniu do których doszło do przedawnienia karalności;

3) art. 433 § 2 k.p.k. polegającej na nienależytym rozpoznaniu wniesionego środka odwoławczego.

Ponadto autor kasacji podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że to oskarżony jako podatnik składając organowi podatkowemu deklaracje naraził podatek na uszczuplenie, podczas gdy nie był on ani podatnikiem odpowiedzialnym za składanie wskazanych deklaracji, ani ich nie składał, ani nie wydawał w tym względzie nikomu stosownych poleceń lub dyspozycji.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku, jako sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w części dotyczącej zarzutu przedawnienia karalności drugiego z zarzucanych skazanemu przestępstw skarbowych, przy czym jego uwzględnienie wynikało z realizacji obowiązku zbadania sprawy z urzędu w kontekście wystąpienia przyczyn, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., nie zaś z uwagi na podzielenie argumentacji wyrażonej w rozpoznanym nadzwyczajnym środku odwoławczym, w którym niezasadnie zakwestionowano utrwalone w orzecznictwie i aprobowane również w niniejszej sprawie stanowisko wyrażone w uchwale 7 sędziów SN z dnia 20 września 2018 r., I KZP 7/18 (*OSNKW 2018/11/72, LEX nr 2549481*), zgodnie z którym: „w wypadku czynu, wyczerpującego znamiona dwóch albo więcej przepisów ustawy karnej, który stanowi przestępstwo podlegające kumulatywnej kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k.), termin przedawnienia jego karalności wyznaczany jest, na podstawie art. 101 k.k., w oparciu o wysokość kary grożącej za to przestępstwo określonej w myśl art. 11 § 3 k.k. albo inne przesłanki wymienione w przepisach dotyczących terminu przedawnienia, a stosuje się go do całego kumulatywnie kwalifikowanego przestępstwa”. W pozostałym zakresie kasacja została oddalona na rozprawie jako oczywiście bezzasadna, co uprawniało Sąd Najwyższy do odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia w zakresie

pozostałych zarzutów (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2001 r., II KKN 175/99, OSNKW 2002/5-6/47, LEX nr 53192*).

Dla klarownego przedstawienia problematyki przedawnienia drugiego z zarzucanych skazanemu przestępstw skarbowych zasadne jest zaprezentowanie na wstępie relewantnych aspektów realiów procesowych sprawy. Przypomnieć należy, że A. S. zarzucono w pkt. II aktu oskarżenia popełnienie, w okresie od 25 października 2011 r. do 26 kwietnia 2012 r., przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., zaś Sąd pierwszej instancji, przypisując ten czyn z ustaleniem, że oskarżony posłużył się nierzetelnymi fakturami, powołał w podstawie prawnej skazania art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s., zaś jako postawę wymiaru kary wskazał na art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. Należy zaznaczyć, że Sąd pierwszej instancji dostrzegł zmiany ustawy karnej skarbowej pomiędzy datą tego czynu a momentem wyrokowania, dlatego zastosował art. 2 § 2 k.k.s., a w uzasadnieniu wyroku (s. 6) wskazał, że „przy skazaniu zastosowano przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przypisanego czynu jako względniejsze dla sprawcy (art. 2 § 2 k.k.s.)”. Jest to o tyle istotne, że w dacie czynu przepis art. 56 § 2 k.k.s. określał górną granicę kary grzywny na 720 stawek dziennych, zaś art. 62 § 2 k.k.s. na 240 stawek, a art. 76 § 2 również 720 stawek, jednak to znamiona czynu zabronionego określonego w art. 56 § 2 k.k. najpełniej charakteryzowały czyn sprawcy, stąd trafnie Sąd *meriti* powołał właśnie ten przepis w podstawie prawnej wymiaru kary (zob. art. 7 § 2 k.k.s.). Niezasadne było zatem uznanie, przez Sąd odwoławczy, że długość terminu przedawnienia wyznaczała sankcja przewidziana za przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, tj. po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2016.2024), która weszła w życie 1 stycznia 2017 r., co jawi się jako tym bardziej rażące w świetle sentencji wyroku Sądu I instancji, w której wskazano na art. 56 § 2 k.k.s., nie zaś na art. 62 § 2 k.k.s., jako podstawę prawną wymiaru kary, co powinno stanowić wyraźną wskazówkę dla Sądu odwoławczego w kontekście kontroli instancyjnej tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę datę czynu oraz poziom ustawowego zagrożenia z tego okresu w powołanych w podstawie prawnej skazania unormowaniach należy stwierdzić, że w świetle art. 44 § 1 pkt 1 i § 3 k.k.s. 5-letni okres przedawnienia tego przestępstwa skarbowego rozpoczął swój bieg z końcem 2012 r. i – z uwagi na wszczęcie postępowania karno-skarbowego – został przedłużony o kolejne 5 lat, tj. do końca grudnia 2022 r. O ile zatem Sąd pierwszej instancji, orzekając 19 lipca 2022 r. wyrokował jeszcze w czasie biegu terminu przedawnienia, to już Sąd odwoławczy orzekając dopiero 10 października 2023 r. procedował po upływie tego okresu, co sprawia, że wydane orzeczenie dotknięte jest uchybieniem rangi bezwzględnej przyczyn odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., co implikowało konieczność uchylenia tego orzeczenia oraz wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej drugiego z zarzuczanych skazanemu przestępstw skarbowych oraz związanego z nim orzeczenia przepadku korzyści majątkowej w kwocie 190.207 zł (pkt III.2 wyroku Sadu *a quo*) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. umorzenie postępowania w tym zakresie.

Pomijając oczywiście błędne stanowiska oskarżyciela publicznego wskazujące w omawianej kwestii, że przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. zagrożone jest karą do 5-ciu lat pozbawienia wolności (co oczywiście jest prawdą, ale – jak wskazano to już wyżej – dopiero od dnia 1 stycznia 2017 r., a nie w dacie czynu), nie sposób zrozumieć stanowiska Sądu Okręgowego w Białymstoku, który powielił ten sam błąd i który – jak się może wydawać – nie dość dokładnie przeanalizował wyrok Sądu Rejonowego i jego uzasadnienie, jak też nie dostrzegł oczywistego faktu, jakim była zmiana normatywna omawianych przepisów Kodeksu karnego skarbowego.

Sąd Najwyższy nie podziela również stanowiska oskarżyciela wyrażonego na rozprawie kasacyjnej, że nie doszło do przedawnienia karalności drugiego z zarzuczanych i przypisanych oskarżonemu przestępstw, albowiem w tym zakresie nie doszło również do przedawnienia zobowiązania podatkowego. W ocenie Sądu Najwyższego przedawnienie zobowiązania podatkowego może co najwyżej skrócić okres przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego, który określony został w przepisach art. 44 k.k.s., ale nie może tego okresu wydłużyć. Gdyby więc – przykładowo – okres przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego wynosił 20

lat, a przedawnienie zobowiązania podatkowego nastąpiłoby po latach 8, to do przedawnienia karalności tego przestępstwa, zgodnie z art. 44 § 2 k.k.s., doszłoby po 8 latach. Gdyby natomiast w opisanej powyżej sytuacji do przedawnienia zobowiązania podatkowego miało dojść dopiero po 23 latach od czasu popełnienia przestępstwa skarbowego, a to z uwagi na zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczętym postępowaniem w sprawie o przestępstwo skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony (art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa), to do przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego doszłoby po latach 20, wobec upływu terminów z art. 44 k.k.s. Przepisy Kodeksu karnego skarbowego wymagają bowiem, że do przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego dochodzi przy spełnieniu jednej z wymienionych w nim przesłanek, tj. z upływem określonych terminów, albo z przedawnieniem należności publicznoprawnej, a nie przy spełnieniu obu tych przesłanek łącznie. Co istotne, przepis art. 44 § 5 k.k.s. dodatkowo zastrzega, że jeżeli w okresie wskazanym w art. 44 § 1 lub § 2 k.k.s. wszczęto postępowanie wobec sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego ulega odpowiedniemu wydłużeniu. O tym natomiast, że A. S. został zawiadomiony o wszczętym przeciwko niemu postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe – w okresie przed upływem przedawnienia należności publicznoprawnej oraz przed upływem terminów określonych w art. 44 § 1 i § 3 k.k.s. – świadczy chociażby to, że przecież przedstawienie zarzutów i przesłuchanie A. S. w charakterze podejrzanego (dwukrotnie – w tym jedno z udziałem obrońcy) odbyło się w 2014 r. Tak więc nie nastąpiło przedawnienie karalności pierwszego z zarzucanych i przypisanych skazanemu przestępstw, które było i jest zagrożone karą 5 lat pozbawienia wolności, albowiem nastąpiłoby to dopiero po upływie 20 lat licząc od końca roku 2012, a wcześniej nie doszło również do przedawnienia należności publicznoprawnej. Odmiennej sytuacji nastąpiła w odniesieniu do drugiego z zarzucanych oskarżonemu przestępstwa skarbowego, albowiem od jego popełnienia – licząc od końca roku 2012 - minęło w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy 10 lat, a i wcześniej nie nastąpiło przedawnienie zobowiązania podatkowego.

Jak już to wskazano wyżej, z uwagi na oddalenie kasacji obrońcy skazanego w zakresie odnoszącym się do pierwszego z zarzucanego i przypisanego skazanemu

przestępstwa skarbowego – jako oczywiście bezzasadnej – Sąd Najwyższy zwolniony jest od sporządzenia w tym zakresie uzasadnienia swojego stanowiska, zgodnie z przepisem art. 535 § 3 k.p.k. Niemniej wypada jedynie zaznaczyć, że z treści pism skazanego kierowanych do Sądów obu instancji oraz z zarejestrowanych rozmów wynika, że zarówno jego znajomość języka polskiego, jak i obowiązującego prawa była co najmniej porównywalna ze znajomością prawa i języka polskiego przez znaczną część obywateli Polski. Skazany korzystał przy tym z pomocy profesjonalnych obrońców, niezbędne dokumenty sprawy były tłumaczone zgodnie z wolą skazanego. Sądy orzekające wykazały przy tym daleko idącą wyrozumiałość wobec licznych nieobecności skazanego na rozprawach, a on sam miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska w postępowaniu jurysdykcyjnym, z czego jednak dobrowolnie nie skorzystał.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono jak w wyroku. O zwrocie opłaty od kasacji orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. O kosztach procesu w zakresie umorzenia postępowania orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k., zaś w pozostałej części – na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ms]

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Kazimierz Klugiewicz